

MÁRCIUS A BÚG PARTJÁN.

A Búg megáradt akkor is,
És jöttek vizek, harsogók,
Ömlött a vér s a nagy folyók.

Mert március volt: áradás,
Zokogtak ősi hangszerek,
Vizek, nagyerdők, vad szelek.

Az eső öt nap óta sirt,
Mint odvas, zúgó bánatok,
Kik bús Apámra vártatok.

A verhetellen hadsereg
Már öt nap óta ment talán
S a dőlő sorok közt ment Apám.

Meghalni lengyel ég alá,
Siratni multat, márciust,
Viselni sorsot, ősi juszt.

És menni, menni Búgon át:
Az eső öt nap óta sír,
S öt hónap óta vár a sír.

Nyolc éves voltam akkor én,
Kossuth-jelvényes kis-gyerek,
Ki nézte, hogy mint incseleg

A szél a zászlók selymivel,
Amíg Apám a frontokon
Típorva véres csontokon

S az áradt Búgon át, tovább,
Tovább, tovább megy, mtg lehet,
Mtg gyöngö szellő incseleg

A rét szelídke selymivel,
Hol öt nap mulva már talán
Békében nyugszik holt Apám

S nem látom többé kék szemét!
Elbújlam, mentem messzire,
Sirtam, ne tudja senkise.

S kigyúlt parázsló, nagy szemem:
Ti odvas, zúgó bánatok,
Maradjatok még, várjatok!

Egy márciuskor elmegyek,
Ha zúg a Búg s a nagy folyók
Sok vértől lesznek harsogók,

Ha március lesz: áradás,
Ha hívnak ősi hangszerek,
Vizek, nagyerdők, vad szelek!

Horváth Béla.